

no. 46.

A 31/7

A 32

A 32

الجزء
19

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا

وَكُفْتُمْ أَنَّا نَكُونُ آمِلِينَ بِمَعْنَى دَارِند

أَفَلَمْ نَكُنْ لَكُمْ آيَاتٍ

بِأَرْوَاحِنَا نُرْسِلُهَا شَيْئًا

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ جَعَلْنَا

فِي سُبُحَاتِكُمْ

يَا أَيُّهَا الْبَشَرُ

وَتَشَاءُ لِقَاءَ شَكْرٍ وَ

نمادند خود را بدستی کبر اوران

يَتَأْتِيهِمْ وَغَتَوَا

در تنهار خود و بی فرمانی

غَتَوَا كِبَرًا يَوْمَ

بد فرمانی بزرگ روز بیامت

يَرَوْنَ الْمَلَائِكَةَ لَا بُشْرَى

نور است

نور

لِيَوْمِئِذٍ لِلَّهِ الْمِيقَاتُ وَيَقْرَأُونَ

آزور

میرکن کاران

وینکونند

حَجْرًا مَّجْجُولًا وَقَدْ مَنَّا إِلَى

ای

خواب خورده خبر و بگوئیم و قصد

بی

مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ

عکس از

علی

بس بگو بود

هَبَاءً مَنْثُورًا أَصْحَابُ الْجَنَّةِ

اهل بهشت

آزور برالنده

لِيَوْمِئِذٍ خَيْرٌ مُسْتَقَرًّا وَأَرْضُ أَرْضِينَ

آزور

متر باشند

وینکونند

وَيَوْمَ تَشْهَدُ السَّمَاوَاتُ

خوابگاه

و آن روز

کافه

بِالْغَمَامِ وَنَزَلَ الْمَلَائِكَةُ

بکرانیابر و فرید آرد فریشتگان را

تَنْزِيلًا لِّأَهْلِ الْمَلِكِ يَوْمَئِذٍ الْخَوْفُ

قروداوردنی پادشاهی از روز سزاوار است

لِلرَّحْمَنِ وَكَانَ يَوْمًا عَلَى

مرحمان را جل جلاله و هست روز قیامت بر

الْكَافِرِينَ عَسِيرًا وَيَوْمَ

کافران دشوار و از روز

يَبْغُضُ الظَّالِمُ إِلَى يَدِ اللَّهِ

بکزد کافر بر دهن خود یعنی از دست بازو قاتل را خاک کند

يَقُولُ يَا لَيْتَنِي اخْتَلْتُ مَعَ

بگوید ای کاشکی که گزافتم با

الرَّسُولِ سُبُلًا لِّمَا أُبْتَلَى

پیمایم راه ای وای

لِيَتَّبِعَ مَا آخِذٌ فَلَا تَا خَلِيلًا

کاشکی که من گرفتاری فلانرا بدی یعنی ابو حمزه و ابو معنی ط را

لَقَدْ أَضَلَّنِي عَنِ الذِّكْرِ تَعَدَّ

بدستی که گمراه کرد مرا از توحید و قرات بر آنکه

إِذْ جَاءَنِي هَكَاتِ الشَّيْطَانُ

بیایم مرا یعنی توحید و هست دیو

لِلْإِنْسَانِ خَفِيَ لَا وَقَالَ

مواذی را مخدول گردانده و گفت

الرَّسُولُ يَا رَبِّ إِنَّ قَوْمِي

رسول غلامی ای خداوند من بد رسته کرده من

أَخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا

بگرفتند این قرآنرا مهجور یعنی بوی نمی

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ

و چنین بود هر پیغمبری را

عَدَا مَاتِ الْخَيْرِ مَاتَ وَكَفَى

دشمنی از کافران و پستند و سست

بِرَّكَ هَادِيًا وَنَصِيرًا وَقَالَ

خداوند تو را هدایت و نصرت کنند و گفتند

الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ

انانک کافر شدند چرا نه فرستاد شد بر وی

الْقُرْآنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً كَذَلِكَ

کذابه
پل

قُرْآن هم یکبار و معجزاتی

لِنُثَبِّتَ بِهِ فُؤَادَكَ وَرَتَّلْنَاهُ

تا استوار کنیم بدان دل تو و بیان کنیم او را

تَرْتِيلًا وَلَا يَأْتُوكَ بِمِثْلِ

بیان کردی و وصف نکنند ترا بدستایی

الْأَجْنَابِ بِالْحَقِّ وَاحْسِنِ تَقْسِيرًا

مکر اوردتم ما ترا بداستی و بطور بیان

الَّذِينَ تَمْشَرُونَ عَلَيْهِ

انانک برانیکخته شوند

وَجَوَّهَهُمْ إِلَى جَهَنَّمَ

ایشان سوی دوزخ

أُولَئِكَ شَرُّ مَكَّانًا وَأَضَلُّ

ایشانند بد حال و مرتبه و گمراه تر

سَبِيلًا وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى

براه و هدایتی که بداشتیم موسی را

الْكِتَابَ وَجَعَلْنَا مَعَهُ أَخَاهُ

کتاب و بکردیم با او برادر او را

هَارُونَ وَزَيْنًا فَقُلْنَا إِذْهَبَا

هارون هم بفرستیم و بی سرگفتم بروید

إِلَى الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا

سوی کفر انانک دروغ زن داشتند

آيَاتِنَا فَلَمَّزْنَاهُمْ تَكْمِيْلًا

بجهار ما . پس هلاک کردیم شان هلاک کردی

وَقَوْمَ نُوحٍ لَّمَّا كَذَّبُوا الرُّسُلَ

وکره نوح هرگاه که دروغ زن کردند بیغایران

أَغْرَقْنَاهُمْ وَجَعَلْنَاهُمْ لِلنَّاسِ آيَةً

غرق کردیم مایشانرا و بکردیم مایشانرا مردمی برای نشانی

وَاعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ عَذَابًا أَلِيمًا

و ساخته کردیم ما مستمکارانرا عقیوبتی دردناک

وَعَدَاةَ ثَمُودَ وَأَصْحَابَ الرَّسِّ

و عادیات و ثمودیان و اهل راه

وَقَوْمًا بَيْنَ ذَٰلِكَ كَثِيرًا وَكُلًّا بَالِغًا

و قریبها میان این بسیار گذشت و هر یکی را بیان کردیم

الْأَمْثَالَ وَكُلًّا تَبَرَّا تَتَّبِعُوا وَلَقَدْ

داستانها و همه هلاک کردیم هلاک کردی

کتاب
توبه
نصف

آتُوا عَلَى الْقَرْيَةِ الَّتِي أَمْطَرْتُ

اطرد یعنی بر ملک
که کشند اهل
برکت دین
آنک بیان

مَطَرًا سَوْفَ أَفْلَمْ يَكُونُوا يَرَوْنها

باران بدیعنی سگباران
بنویسد
که یک بار

بَلْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ نُشُورًا

بلک بودند
نی برسیزند
روز رستخیز

وَإِذَا رَأَوْكَ أَنْ يَنْخَذُوكَ لَاهُزُوا

وچون ببینند ترا این
نی کینند ترا
مگر با قسوس
کافرات

أَهَذَا الَّذِي بَعَثَ اللَّهُ رَسُولًا

اینست که میگوید که
فرستاد
خدا
بر سوی

أَنْ كَلَّا لَبِئْسَ مَا كُنَّا لَآهِنَا لَوْ

اگر بخواست که هر این
از
خدا یات مایع
از عبادت

أَنْ صَبَرْنَا عَلَيْهَا وَسَوْفَ يَعْلَمُونَ

و اگر صبر میکردیم
بروی
وزود بود
که بداند

حَيْثُ يَرَوْنَ الْعَذَابَ مِنْ آخِلٍ

بوت بی بیتند روز قیامت عقوبت که گشت کمر افروز

سَبِيلًا أَرَأَيْتَ مِنْ اخْتِذَ اللَّهُ

از راه حق چیزی ای محمد آنک بگفت بحدای

هَوِيَّةً أَفَأَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَلِيًّا

هوانور یا تو هستی بر وی مسلط آمدی

أَمْ تَحْسِبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ

با ای بنادری و کان بداد می بیشتر ایشان می شنوند

أَوْ تَعْقِلُونَ أَنْهُمْ إِلَّا كَلَالُ نَعَامٍ بَلْ

یا نبی می گفتند یا عقل ایشان که همیوت جباران بلك

هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا أَمْ تَرَاهِ رَبُّكَ

ایشان گمراه تر از راه حق آنی یعنی محمد سوری نظر می

كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ وَلَوْ شَاءَ

چگونه بکشید یا هر ا اگر خواهی

لَجَعَلَهُ سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلْنَا الشَّمْسَ عَلَيْهِ

هوا منه کردی و او را ساکن بگردانیدیم پس کردیم

دَلِيلًا ثُمَّ قَضَاءً إِلَيْنَا قُضًا

دلیل پس بگردانیدیم سوره خود برودنی

يَسِيرًا وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ

آسان و اوست که بخلاف کند بگردانید شما شب

لِبَاسًا وَالنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ النَّهَارَ

بوشش شما و خواب را راحت شما و آرام شما و بگردانید روز را

نَشُورًا وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ

سوره یعنی باد را و اوست که بخلاف کند بفرستاد بادها را

بَشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ وَأَنْزَلْنَا

بر آنکه از پیش بیفتد از باران و بفرستادیم

مِنْ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا لِّنُخْرِجَ بِهِ

از آسمان آب پاکیزه تا برون داریم گیاهان

جبره
۱۱
۱۶
سوره را بپایان دادیم

بَلَدًا مَيْنًا وَنَشِيقَهُ مِمَّا خَلَقْنَا

زمین مردم و آب دریم ازین لزلیم بیا فرستیم

أَنعَامًا وَأَنَاسٍ كَثِيرًا ۖ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا

از چهار پایان و مرقعات بسیار است و بدو سقی بگردانیدیم باران را

بَيْنَهُمْ لِيَذْكُرُوا أَنِّي آخِذٌ بِالنَّاسِ

میان خلق تا یاد گیرند پس بخواستم مردم را

الْأَكْفُورَ ۚ وَلَوْ شِئْنَا لَبعَثْنَا فِي

مکان نامحاسبان و اگر خواستیم بفرستیم در میان

كُلِّ قَرْيَةٍ نَذِيرًا ۚ فَإِذَا تَطَّعَ الْكَافِرُ

هر دینی رسولی پس طاعت ملازم می آید کافر

وَجَاهِدُهُمْ بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا ۚ

و جهاد کن با ایشان بقوات جهادیه بزرگیه

وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هَذَا

و اوست از خدای که میامیخت دو دریا را

عَدَّتْ قُرَاتٌ وَهَذَا مَلِكٌ أَجَاهُ

خوش و شیرین است و دیگر شهر سعادت

وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا وَجَنًّا مَبْجُورًا

و بگذاشت میان ایشان مانعی و باز داشتنی باز داشتند

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ الْبَشَرَ

و او است از خلق که بیافرید از آب آدمی

فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا وَكَانَ رَبُّكَ

بدرج و فرزند و هر خواجگی و هست خداوند

قَلِيلًا وَاعْبُدْكَ مِنْ دُونِ اللَّهِ

توانا و می پرستند از حق خدای

مَا لَا تَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ وَكَانَ

چیز سود ندارد و نه زیان کند ایشان و هست

الْكَافِرُ عَلَيْهِ رَبُّكَ ظَاهِرًا وَمَا

کافر است از خداوند و ظاهر و نه

أَرْسَلْنَاكَ الْإِبْرَاهِيمَ وَنَزَّلْنَا قُلُوبًا

وَقَسَمْنَا لَكَ تِلْكَ الْمَقَالَةَ وَنَزَّلْنَا قُلُوبًا

مَا أَسْأَلُكَ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ لَمْ يَخُذْ

فِي حَوَائِجِ الْإِسْلَامِ مِنْ مَوْلَايَ لَيْسَ هُوَ

شَاءَ أَنْ يَتَّخِذَ لِي رَحْمَةً سَيِّدًا

وَتَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ

وَسَبِّحْ بِحَمْدِهِ وَكَفَى بِهِ إِلَهُنَّ

عِبَادَةً خَيْرًا مِنَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ

وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ

وَمِنْ دَلِيلِ مِثَالِ الْإِسْلَامِ فِي شَيْءٍ

ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ الرَّحْمَنُ

رحمت

عرش

بِسْمِ مَرْتَوِّ شَدِيدِ

فَسَأَلَ بِهِ فَذُنُوبُهُمْ وَأَنزَلَ فِيهَا سُبْحَانَ

بِسْمِ مَرْتَوِّ شَدِيدِ وَجْهِ كَوْنِ شَدِيدِ مَرِئَاتُ شَدِيدِ

لِلرَّحْمَنِ قَالُوا وَمَا الرَّحْمَنُ أَنشَجِدُ

مَرْتَوِّ شَدِيدِ كَوْنِ وَكَيْتِ رَحْمَاتِ اسْتَعْلَمَ كَيْتِ

طَائِفَتُنَا وَزَادَهُمْ نَفُورًا

مَرْتَوِّ شَدِيدِ كَوْنِ وَكَيْتِ رَحْمَاتِ اسْتَعْلَمَ كَيْتِ

يَتَارِكُ الَّذِي جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا

يَا كَوْنِ رَحْمَاتِ اسْتَعْلَمَ كَيْتِ رَحْمَاتِ اسْتَعْلَمَ كَيْتِ

وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا مُنِيرًا

وَكُوْنِ رَحْمَاتِ اسْتَعْلَمَ كَيْتِ رَحْمَاتِ اسْتَعْلَمَ كَيْتِ

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً

وَكُوْنِ رَحْمَاتِ اسْتَعْلَمَ كَيْتِ رَحْمَاتِ اسْتَعْلَمَ كَيْتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مِنْ آيَاتِ يَدِكَ أَتَىكَ آتَانِ شَكُورًا

مِنْ آيَاتِهِ خَوَاهِدُ لَكَ بِهِ نَبَاهِدُ يَا شَاوَاهِدُ سَامِعِي

وَعِبَارُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ

وَسُجُودًا خَلْقًا مَحْرُومًا أَتَانِي يَارُودًا

عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمْ

بِرَاقِبَةٍ مُتَوَاضِعٍ رُحُوتٍ مَخْرُوجَةٍ بِالْإِغْلَالِ

الْبَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا

بِلَاوَاتٍ بِنَادَانِي لَرَبِّهِ سَلَامًا

وَالَّذِينَ يَبْتِغُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا

وَأَتَانِي سُبُكْتًا مَخْرُوجًا سُبُحًا

وَقِيَامًا وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا

وَقِيَامًا وَأَتَانِي كَوْنِي لَكَ الْإِغْلَالِ

اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّا

بَلَدَاتٍ لَدَا عَقُورَتِ دَوْلُخِ بِلَاوَاتِ

عَذَابُهَا كَانَ غَرَامًا إِنَّهَا سَاءَتْ

عقوبات آن عذاب را نام و دایم هر آنکه دروغ بگوید

مُسْتَقَرًّا وَمَقَامًا وَالَّذِينَ إِذَا

قرآن وحی است و بدو عذاب و امانت بخوبی

أَنفَقُوا مَرَّسًا فَرُّوا وَلَمْ يَنقُصُوا

هر آنکه کسب اسراف نکنند و نه بیکبارگی بکنند

وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا وَالَّذِينَ

و باشند میان این سرورستانه و امانت

لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا

هیچ خوانند با خدای بخشنده خداوند دیگر و نه

يَعْتَلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ

کشد نفس را آنکه حرام کرد خدای

الْأَبَالِخَ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ

کمر حق و زنا نکند و هر که بکند

ذَلِكَ يَلَوْ أَنَّمَا إِصْرُ الْعَذَابِ

این یعنی آن عذاب عظیمی است که بر او نازل گشت

يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَتَحُلُّ فِيهِ مَهَانَا

روزی قیامت و جاودانه باشد در حق خوار شده

الْأَمْثَالِ وَأَمْرٌ وَعَمَلٌ أَصْلًا

همان قدر که تو به کرد و بجا داشت و عملی که بزرگوار باشد

قَالَ لِيكَ يَبْدُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنًا

بسی ایشانند که بد کردی بد را ایشان را بخوبی

وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا وَمَنْ

و هست خدای آمرزنده بخشنده و هر که

تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى

توبه کند و بکند نیکی پس او باز برگردد به سوی

اللَّهِ مَتَابًا وَالَّذِينَ لَا يَشْهَرُونَ

خدای باز نمیگردانند و آنانی که حاصر دشمنی

سوار

الرُّؤُوفَ إِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كَالَمُنَادِ

بمجلس دروغ و جوت بگذرانند باعوی بگذرانند کشتار
یعنی دروغ

وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ

و انانکه جوت بند دانند آیات قرآن

لَمْ يَخْزَوْا عَلَيْهِمْ أَصْماً وَعَمِيَانَا

بر روی حققت برات گران و گوران و گوران بسیارند

وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا

و انانکه میگویند ای بار خدای ما بختش مال

مِنْ أَرْوَاحِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ

از زبات ما و فرزندان ما که روشنی چشم ما باشند

وَجَعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا أُولَئِكَ

و گردان حرا مریز هیز کاروانا پیشرو ایشانند

يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا

که با دادرش داله از خانه ها بلند در محبت مدلی صبر کردند

و مقروا

وَيُلْقُونَ فِيهَا حَيَّةً وَسَلَامًا

وینف انداختند در بهشت تحت و سلام

خَالِدِينَ فِيهَا حَسَنَتْ مُسْتَقَرًّا

جاودانه در آنجا بهشت قرارگامی

وَمَقَامًا قُلُوبُ مَا يَجُوبُكُمْ رَبِّ

الربع

أَوْلَادُ عَاوِمَ فَعَلَّكَ تَمَرُ قَسُوفَ

آریه انست شما را وی بر روی محمد چه عذاب کند شما خدا را در

يَكُونُ لِزَامًا

بود و شما عذاب لازم

سورة الشعراء

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

طَسْمَ تِلْكَ آيَاتِ الْكِتَابِ

أَتْلُوهُنَّ لَكَ لَعَلَّكَ تَتَفَكَّرُ

مُؤْمِنِينَ إِنْ نَشَأْ نُفِثَ فِيهِمْ

السَّمَاءِ آيَةً فَظَلَّتْ أَعْيُنُهُمْ

وَمَا يَرِيهِمْ مِنْ ذُرٍّ

مِنْ شَيْءٍ يُزَكَّرُ

بِأَنَّهُمْ

لَهَا خَاضِعِينَ

فَرُشَتْ كَسَلُهَا

زُكَّرُ مِنَ الرَّحْمَنِ

ذِكْرُ مَنْ

عَنْهُ مَعْزُوتٌ فَقَدْ كَذَّبُوا فَسَيَاتِهِمْ

از وی روی گردانیدگان پس بدستی دروغ زن پس خود

آبَاءُ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَفْهِنُونَ أَقْمِرُوا

آب و آبایی که بودند بدات افسوس میکردند آنهایی بودند

إِلَى الْأَرْضِ أَنْتُمْ أَنْتُمْ أَنْتُمْ أَنْتُمْ أَنْتُمْ

سوی زمین بروید بروید بروید بروید بروید

كَيْفَ أَنْتُمْ فِي ذَلِكَ لَآئِهٖ وَمَا كَانَتْ

نحوه و نیل بدستی در این قشای و حدایت بودند

أَكْثَرَهُمْ مُّؤْمِنِينَ وَأَنْتُمْ أَنْتُمْ أَنْتُمْ

بیشتر ایشان را بودیگان و بدستی غلطتان است

الْعَزِيزُ الْخَبِيرُ وَالْكَافِرُ رَبُّكَ

ارشد بخشنده و بخشنده و بخشنده بخشنده بخشنده

مُؤْمِنَاتٍ أَيْتُ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

موسی را که پیرو موسی کرده کاروان

قَوْمَ فِرْعَوْنَ الْاَيْتَقُوْا قَالَتْ

فرعون تو رسند گفت موی

اَنْتِ اَخَافُ اَنْ يَكْذِبُوْكَ وَيَضِيقُ

بلدستی که می ترسم که دروغ زبانت دارد و تنگ شود

صَدْرُكَ وَلَا يَنْطَلِقُ لِسَانُكَ فَاَرْسِلْ

زبان من و نه زبانت و آن من در سخن رسد

اِلَى هَارُونَ وَلَهُمْ عَلَيْهِ ذَنْبٌ فَاَخَافُ

هارون و می بحق و مرا شایسته بر من گناه می یعنی یکی

اَنْ يَقْتُلُوْكَ قَالَتْ كَلَّا فَادْهَبِيْ اِلَيَّ

که مقتول مرا گفت خداوند هر دو را بفرستد

اِنَّمَا مَعَكُمْ مُّسْتَمْعِنُوْنَ فَاْتِيَافِرْعَوْنَ

که با شماست شنوندگان که می برود فرعون

فَقُوْلَا اِنَّا رُسُلُكَ الْعَاوِلَيْنِ

و بگوئید هر دو که ما رسول خداوند جهانینیم

اَنْ اَرْسَلْ مَعْنَايَنِي اِسْرَآئِيلَ قَالَ اَلَمْ

انکه
ایستادم تا فرستی یعنی درستی باز
فرزندان یعقوب را گفت فرعون

تُرِيكَ فِينَا وَلَيْدًا وَلَيْثًا فِينَا

در میان خودی و در میان خودی
در میان خودی و در میان خودی

مَنْ عَمَرَكَ سِنِينَ وَفَعَلْتَ فَعْلًا

از عمر خود سالها و کردی کرد خود

اِلَيْهِ فَعَلْتَ وَانْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ

انچه کردی و تو بودی از ناسیان نعمت

قَالَ فَعَلْتُهَا اِذَا وَاَنَا مِنَ الصَّالِّينَ

گفت موسی اری کردم
همیرون و من از جمله نادانان بودم

فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ

بسی بگریختم از شما هرگاه که میترسیدم بقصاصم پس بخشید

لِي ثَلَاثَ حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ

مواحدانند من صوابی کار و کردی موا
و راستی گفتار

وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنَّهَا عَلَيَّ أَنْ عَمَدْتَ

وایت منقح است که تو منتهی برمت که مقهور کردی

بَنِي إِسْرَائِيلَ قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا

فرعون بنی اسرائیل را گفت موسی فرعون و از حجت

رَبِّ الْعَالَمِينَ قَالَ رَبُّ السَّمَا

خداوند جهانیان گفت موسی خداوند آسمانها

وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا أَنْ كُنْتُمْ

و زمین و آنچه میان ایشانست اگر هستید

مُوقِنِينَ قَالَ لَنْ حَوْلَةَ إِلَّا

استوار دارید کار منی گفت فرعون هر کسی را که گداوی بدانید

تَسْتَمْعُونَ قَالَ لَكُمْ وَرَبُّكُمْ

چه می شنوید من و از چه می گفت موسی خداوند شما و خداوند برات برسم او جواب از که میگوید

الْأُولَى قَالَ أَتَ رَسُولُكُمْ الَّذِي

پیشینیان بودند گفت فرعون که این رسول شما آنک

أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ لُجُنُودًا ۖ قَالَ رَبِّ

فرستاده شد محبوب هراینه دیوانه گفت موسی خداوند

الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا

مشرق و مغرب است و آنچه میان ایشانست

إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ۖ قَالَ لَيْسَ الْخَلْقُ

لک هستی که نمی افکند گفت فرعون اگر بکلیه

الْحَاغِثِي لِأَجْعَلَكَ مِنَ الْمُسْجُوتِ

خدايي بدون هراينه بکنم ترا از اهلان

قَالَ أَوَلَوْ جِئْتُكَ بِشَيْءٍ مُّبِينٍ ۖ قَالَ

گفت موسی او اگر بیارم بهتر چیزی بنیاید یعنی حجتی گفت فرعون

فَأَنْتَ بِهِ أَنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ

بیار اتم اگر هستی از راست گویان

فَالْعَصَا ۖ فَلَا يَهَيُّ ثَعْبَانٌ مُّبِينٌ

پست میفکند عصا در ساعت ماری گشت عظم و پلا خود را

وَنَزَعَ يَدَهُ فَازَاهِي بَيْضَاءُ لِلنَّازِرِ

مَقَالَ لِلْمَلَا حَوْلَهُ أَنَّ هَذَا لَسَاحِرٌ عَلَيْهِ

يُسْرِيكَ أَنْ تُخْرِجَكَ مِنْ أَصْلِكَ بِسُحْرِهِ

فَمَاذَا تَأْمُرُ بِهِ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ

وَابْعَثْ فِي الْمَلَائِكِ حَاشِرِينَ

يَأْتُونَ بِكُلِّ سَحَابٍ عَلَيْهِمْ فَيُجْمَعُ السَّحَابُ

فَيُنْقَلَبُ يَوْمَ مَعْلُومٍ وَقِيلَ لِلنَّاسِ

٤

برای وقت روزی دانسته و گفتند مردمان

هَلْ أَنْتُمْ مُجْتَمِعُونَ لَعَلَّكُمْ تَتْلُونَ السَّحْرَ

شاید که شما را جمع شود تا شاید که شما را تعلیم نمایند

إِنْ كُنْتُمْ أَهْلَ الْغَالِبِينَ فَلَمَّا جَاءَ

اگر باشند ایشان غلبه کنند بر شما چون که شما را غلبه کنند

السَّحْرَةَ قَالُوا لَوْ لَفِرْعَوْنُ ابْنُ لَأَلْجَأَ

ساحران سوخته گفتند مفرعون را اهلست قارا حزقی

إِنْ كُنَّا نَبِیُّ الْغَالِبِينَ قَالَ نَعَمْ

اگر باشیم ما غلبه کنند بر شما گفتند نری

وَأَنْتُمْ إِذَا طَرَأَ الْمُتَقَرِّبُونَ قَالَ لَهُمْ

و شما انون نزدیکان او نزدیکان گفتند مواشکان

مُوسَى الْقَوَامَا أَنْتُمْ مُلْقَوُونَ

موسی علیه السلام بیفکنید شما افکنند بر شما

فَالْقَوَائِمَا لَهُمْ وَعَصِيَّهُمْ وَقَالُوا

پس بیفکنید بر شما عصای خود و گفتند

بَعْدَ لَوْعَوْتَ اِنَّا لَنَرِيكَ الْغَالِبِينَ

فَالِقَ مُوسَى عَصَاهُ فَاِذَا هِيَ تَلْقَفُ

مَا يَفْكُوتُ فَالِقَ الشَّجَرَةَ سَاجِدًا

قَالُوا اَمَّا بَرَبُّ الْعَالَمِينَ

مُوسَى فَهَارُونَ قَالَ اَمْنَمْ لَهُ

قِيْلَ اَنْتَ اَنْتَ لَكُمُ الْاِنَّهُ لَكَبِيرُكَ الَّذِي

عَلَيْكُمْ الشَّجَرُ فَلَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ

لَا قِطْعَةَ آيَةٍ كُمْ وَأَنْجَلَكُمْ مِنْ خَلَا

هر آنچه بیدم دستهای و باها شما از خلاف یعنی دست را و پای جیب

وَأَصْلَبَكُمْ أَجْمَعِينَ قَالُوا لَا ضَيْرَ

وهر آنکه بر دار کنیم شما را هم گفتند ما را این بیهوشی و بخت

إِنَّا إِلَى رَبِّنَا مُقَلِّبُونَ إِنَّا نَطْمَعُ أَنْ

که ما بسوی خداوند خود باز گردانده ایم باو سستی که ما امید می که

يَغْفِرَ لَنَا رِشَاخَ ظَايِنَانَا أَنْ كُنَّا أَوَّلَ

بیایند ما را خداوند ما گناهان گذشته ما و غفرو که بودیم و نخستین

الْمُؤْمِنِينَ وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى

که میگویند و وحی کردم بسوی موسی

أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي إِلَيْكُمْ مُتَّبِعُونَ

که بشیر بفرستایم بسوی شما و پیروان بفرستیم

فَأَرْسَلْنَا فِرْعَوْنَ فِي الْمَلَأَيْنِ خَاشِعِينَ

پس فرستاد فرعون در شهرها گردانندگان

اِنَّ هَؤُلَاءِ لَشَرِّ مَعَّةٌ قَلِيلُونَ وَلَهُمْ

لَنَا الْغَايُطُوتُ وَاِنَّا لَجَمِيعٌ حَازِرُونَ

فَاَخْرِجْنَاهُمْ مِّنْ جَنَّاتٍ بِعُيُوتٍ

وَكُنُوزٍ مَّقَامٍ كَرِيمٍ كَذَلِكَ وَاَف

رِشَاهَا بَنِي إِسْرَءِيلَ فَاَتَّبَعُوهُمْ مَّشْرِيقَ

فَلَمَّا تَرَاءَ الْجَمْعَانِ قَالَ أَصْحَابُ مُوسَى

إِنَّا لَمَذْكُورَتٌ قَالَ كَلَّا إِنَّ مَعِيَ رَبِّي

یاد خداوند است که می فرماید
ما را هر چه دشمن دارند و اگر ما
حذر خود را فرستادیم
یعنی با سلام در میان
بسی بیروت از بوستانها و چشمها
و جایگاه خوش و بالینه همچنین که فرستادیم
بیروت آوردن او را از
دادیم این همه را بفرستادند حشور پس در میان بوقت برآمدند
پس چون چشم دید هر دو گروه را گفتند یاران موسی
اینها را
که در میان یافتند شکایتیم گفت موسی علیه که با من است یعنی
یعنی در وقت با من بودم السلام
و الله اعلم

سَبَّحْتَ فَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ

زود بآنکه راه را بر او وحی کردم سبوی موسی که راه نباید

أَضْرِبَ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ فَأَنْفَلَقَ فُكَّانَ

بیت عصا خود را بدیامون بدوازده باره شد این بود عصا بود و دوازده باره شکست

كُلِّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ وَأَزَلَفْنَا

هر یارو آید آن راهی چنانست بود چنانکه گویی بود بزرگ و نزدیک آوردیم

ثُمَّ الْآخِرِينَ وَأَنْجَيْنَا مُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ

لبنای فرعون و قوم او را و برهانیم ما موسی را و هر که با او بود

أَجْمَعِينَ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخِرِينَ أَنْتَ

همه پس غرق کردم ما دیگران را یعنی فرعون بدستی

فِي ذَٰلِكَ لَآيَةٌ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ

در این نشان و حجتی بر قلند و نه بود بیشتر ایشان کفرمان

وَإِنَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

وهر آنکه خداوند است از شدت رحمتش

وَأَيْلَ عَلَيْهِمْ بَنَاءُ إِبْرَاهِيمَ إِذْ قَالَ لِأَبْنَيْهِ

و بر خوان بر ایشان قصه ابراهیم چون گفت مرا

وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ قَالُوا تَعْبُدُ

و گروه خود را چه می پرستید گفتند می پرستیم

أَصْنَامًا مَا فَتَظَلُّ لَهَا عَالِفِينَ تَعْبُدُونَ

تماثرا هر روز مواظب معبود پرستش

قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمْ إِذْ تَدْعُوهُمْ

گفت ابراهیم احادی که دارند چون بخوانید

أَوْ يَنْفَعُكُمْ أَوْ يَضُرُّونَ قَالُوا بَلَىٰ

یا سود کنند یا زیان کنند گفتند بلی

وَجَدْنَا آيَاتَكَ الْكَافِرِينَ قَالُوا

میائیم ما ایان خود را کافران میگردید گفت

أَفَأَيْنَ تُمَ مَالَكُمْ تَعْبُدُونَ أَنْتُمْ وَأَبَاؤُكُمْ

بلایند ای شما می پرستید شما و پدران

الْأَقْلَامُوتُ فَأَنَّهُمْ عَدُوِّي سُبَّالِارَبِّ

العالميتُ الَّذِي خَلَقَنِي هُوَ يَهْدِي

وَالَّذِي هُوَ يَطْعَمُنِي وَيَشْفِينِي وَإِذَا

مَرَضْتُ هُوَ يَشْفِينِي وَالَّذِي يُمِيتُنِي

ثُمَّ يُحْيِيَنِي وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي

خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ رَبِّ سُبِّحْ

لِيَحْمَدَكَ وَالْحَقُّنِي بِالصَّالِحِينَ وَاجْعَلْ

مرا حالي وپوسته وک مردان یعنی پنج ویرادات
دشمن علیه السلام کردار مرا

لِيَسَاتِ صَدَقَاتُ فِي الْآخِرِينَ

مولا زكات من صدق يعني ثوابه در زكات سينه

وَأَجْعَلِي مِنْ قَدْرِهِ جَنَّةَ النَّعِيمِ

وليكن مولا از وراثت كهشت با نعمت

وَاعْفِرْ لَأَيِّ إِسَاءَةٍ كَانَتْ مِنَ الصَّالِينَ

سيافا عفو او بود از كم بودگان

وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُنْعَثُونَ

در سوال مولا روز قيامت نذرده كه شود

يَوْمَ لَا يُغْنِي عَنْكَ كَثْرَتُ مَالِكَ وَلَا ابْنَتُ الْإِمْنِ أَتَى اللَّهُ بِقَلْبِ

مالي و نه فرزندان مكرتبي بيايد بخلافت باد جيب

سَلِيمٍ وَأَزَلَفَتْ الْجَنَّةَ لِلْمُتَّقِينَ

سر امت و نزديك كرد كهشت من بر هر كار آنها اويد

الْحَيِّهِمُ لِلْخَاوِئِينَ وَقِيلَ لَهُمْ إِنَّمَا تَأْكُلُونَ

دو رخ نذر آنها و گوشت من اينها را خايد

تَعْبَدُونَ مَزِدُونَ **اللَّهُ** هَلْ يُنْصَرُونَ

بی بر سر او ایستادند از جهت خطای بی هیچ نتوانستند که نصرت
ایشان را بکنند

أَفَنْتَصَرُونَ فَلْيَكُونُوا فِيهَا هَمًّا وَالْغَاوُونَ

یا نصرت کنید پس در اینجا افکنید در آن امانت و کافران
نعمت معبودم کفایت

وَجُنُودُ إِبْلِيسَ أَجْمَعُونَ قَالُوا وَاهُمْ

و لشکرها ای ایستاد همه یعنی در میان کوفته و خسته و
وسایل لغو و بیهوده

فَبِمَا نَحْنُ نَصْرُهُمْ **اللَّهُ** أَنْ كُنَّا فِي

در آن دو تن خصوصیت میکنند بخدا نبودیم ما مکرر

ضَلَالٍ مُبِينٍ أَنْ تَسْؤَى بِكُمْ رَبِّ الْعَالَمِينَ

کم بودگی پیدا بجهت جود بدست بر او کردیم یا خداوند جهانیان

وَمَا أَضَلْنَا إِلَّا الْبُحْرَ مَوْزٍ فَمَا لَنَا

و نه کم کردند ما را از راه کمر بی طرفی و عدالت ما بی بیعت کسی

مَنْ شَاقِبَتِ وَلَا صَدِيقٍ حَمِيمٍ

از شناعت کشید که دهن دوست خویشتن را
بله هم از شناعت و بی

فَلَمَّاتٍ لَّنَا كَرَةً فَكَوَتْ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

أَن فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ

مُؤْمِنِينَ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهوَ الْعَزِيزُ

الْحَكِيمُ كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ نُوحٌ أَلَا تَتَّقُونَ

إِنِّي كُنتُ مَوْحِيًا لَّكُمْ أَنْ تَقُولُوا لِلَّهِ

وَاطِيعُونَ وَمَا آتَاكُمُ عَلَيْهِ مِنْ

اَجْرَاتِ اجْرِي الْاَعْيَارِ

مزدی نیست مزد است مگر بر خداوند

الْعَالَمِينَ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَاطِيعُوا

جهانیات پس ترسید خدا را و فرمان بردار

قَالُوا اَنُؤْمِنُ لَكَ وَاتَّبَعُكَ اِلَّا زُلْفًا

گفتند از است کوی داریم ترا و سر دیگره عداوتمان از قبل هم
استغفار الحزبه و ملهم الحادون

قَالَ وَمَا عَلَيَّ بَهَا كَانُوا يَهْمِلُونَ

گفت نوح و سر دافتر ملایح بودند می کنند

اِنْ حَسَابُهُمْ اِلَّا عِيَارٌ رَّجِبٌ لَّوْ تَشْعُرُوْا

نیست خدا ایشان مگر بر خداوند است اگر بر این که خداوند
است خواست

وَمَا اَنَا بِطَارِدٍ اِلَّا لِمُؤْمِنِيْنَ اَت

و من اتم من دانده گوید که بلوت عیب که نام

اَنَا الْاَلَيْتُ زُمَّيْتُ قَالُوا لَيْتَ

مگر بهم کنند پیدا گفتند اگر

لَمْ تَنْتَه يَنْفُخْ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُوفِ

نماید از آن ایستاد هر چه باقی از شکستار است
قَالَ رَبِّ اِنَّ قَوْمِي كَذَّبُونِ

گفت ای خداوند که گروه من را دشمنان
فَاَنْفُخْ يَوْمَ يَوْمِهِمْ فَهُمْ فَضْلًا فَنُفِثِي وَهُمْ

بس حکم از میان و بیان حکم کردی و بدعان و آنکه
مَعِيَ مِنَ الظَّالِمِينَ فَابْجِنَا لَهُ وَهُمْ

با من است از گروه گناهکاران پس بر جانم و هر که
مَعَهُ فِي الْفُلْكِ الْغَاشِقِ ثُمَّ

یا او بود در کشتی بر باد و ران باد پس
اَعْرِفْنَا بِعَلِّ الْبَاقِيَتِ اَنْفِ فِي ذَلِكَ

عرف کردم پس رجعت ایشان ماسکات را هر چند این
لَا يَآءُ وَمَا كَانَتْ اَكْثَرَهُمْ مُّؤْمِنِينَ

ایتی امین و نمودن و باری ایشان گروه گناهکاران

وَأَنَّكَ لَهوَ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ كَذَّبَتْ

ویدستی خدا را دوست از محمد بخشاینده دروغ زنت

عَادَةُ الْاِمْرَسِيَّتِ اِذَا قَالَ لَهُمْ اٰخُوهُمْ

عادیات بیجا میراندا بگو گفت مرادش را بیجا میرانان

هُودُ الْاِثْقَوْتُ اِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ

هود جزانه می ترسیدند خدایا که من مرادش بیجا میران

اٰمِنْتُ فَاَتَّقُوا اللَّهَ وَاطِيعُوْهُ

است کارم پس ترسید خدای و فرمان برداری کنید

وَمَا اَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ اِنْ كُنْتُمْ

دینی خواهم از شما برسانند بیعام هیچ مزدی نیست مزد نیست

الْاَعْلَاءِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ اَتَيْتُكُمْ

مگر بپر خداوند جهانیان اینها می کنید

بِكُلِّ رَنْجٍ اَيَّةٌ تَعْبَثُوْنَ وَتَخْذَلُوْنَ

بهره مکانی بلند علامتی که بران بازی کنید و می کنید

مَصْنَعِ لَعَلَّكُمْ تَخْلُوتَ وَلَا يَبْطِشْتُمْ

این باشد که ما با شما بجایماند و شما با ما بجایماند و حق تعالی

بَطِشْتُمْ جَبَّارِينَ فَاتَّقُوا اللَّهَ

حق تعالی را بترسید جبارانان سخت پس بترسید خدا را

وَأَطِيعُوا أَمْرَ اللَّهِ وَأَمْرَ الْمَلِكِ

و سران را و امر خدا را و امر پادشاه را

تَعْلَمُونَ أَمْرَ الْأَنْعَامِ وَنَبَاتِ

میدانید امر را از حیوانات و گیاهان

وَجَبَاتٍ وَغَيْرِهَا إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ

و بر شما نهادن و غیر اینها را من ترسم بر شما

عَذَابٍ يَوْمَ عَظِيمٍ قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا

از عذاب روزی بزرگ که بر ما است گفتند برابرست بر ما

أَوْ عَظُمْتَ أَمْزَلْتَ مِنْ الْوَاعِظِينَ

آیا بزرگتر شدی یا کمتر از نصیحتگران

اِنَّ هَذَا الْاَخْلَقُ الْاَوَّلِيْنَ وَمَا خَرَّ

نیت این کلمه در سم بیست و یک و افتادن در بیست و یک

مَعَزَّيْتِ فَكَذَّبُوهُ فَاَهْلَكْنَاهُمْ

عذاب کردیم ایشان را پس دروغ زدند بر او پس هلاک کردیم ایشان را

اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً وَمَا كَانَ لِّثَرَاهُمْ

بلکه سستی که در این چیز و نشانه و توبه باشد بسیار ایشان

مُؤْمِنِيْنَ وَاِنَّ رَجُلًا لَّهُوَ الْعَزِيْزُ

کر و بزرگ و بزرگ و عزیز و عزیز

الرَّحِيْمُ كَذَّبَتْ ثَمَرًا

ع ۴

مغشایان دروغ زدند و ثمره را بیخامی ایشان

اِذْ قَالَ لَهُمْ اٰخُوهُمْ صٰلِحُ الْاَتَقُوْا

چون گفت برادر ایشان صالح جوانی بر سرید

اِلَيْكُمْ رَسُوْلًا مِّنْكُمْ فَاَتَقَوْا اللّٰهَ

خدا را

که من مر شما را بیخامی ایشان را استکار بر سرید

وَاطِيعُونَ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ

و فرمان برین مرد و نمی خواهم از شما بر هیچ رسائی

مِنْ أَجْرَاتٍ أُخْرَىٰ ۚ أَلَا عِلَّةٌ لِّ

از مزدی منت مزدمن مگر بر خلافی

الْعَالَمِينَ أَشْرَكَ كُفُوتٍ فِيمَا هَاهُنَا آمَنُوا

جهانیان الایمانیست در اینجا داندستند و دنیا اعتقاد

فِي جَنَاتٍ وَعُيُوتٍ ۖ وَزَرَفَعٌ لِّقُلِّ

در بوستانها و چشمه ها روان و گشتها و فرمایان

طُلُوعُ هَاهُنَا حُضِيرٌ وَتَخْتُونَ مِنْ

طلوع از اینجا حاضریست و پنهان می گردانید از

الْجِبَالِ يَوْمًا تَارِهِتٍ ۖ فَاتَّقُوا اللَّهَ

کوهها ای خلافتین عالمین پس بترسید از خدایان

وَاطِيعُونَ وَلَا تَطِيعُوا أَمْرًا مُّشْرَ

و فرمان بر داری و فرمان میرید امر کافران

کنید مرد

الَّذِينَ يَفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا

انك تمام میگردانند در زمین

يَصْلَحُونَ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ

و نیکو نمیگردانند گفتند ایستفاده تو از جمله

الْمُسْحَرِينَ مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا

جلاور گردانی نیستی تو مگر آدمی

فَأَنْتَ يَا إِبْرَاهِيمُ أَنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ

ایسبراهیم ایقبح حقیر اگر هستی از راستگواران

قَالَ هَذِهِ نَاقَةٌ لَهَا شِرْكٌ وَكَلِمٌ

گفت این ماست تویت اینگونه و مصلحت

شَرِبَ يَوْمَ مَخْلُومٍ وَلَا تَمْسُوهَا

نوشید این بگرفت معلوم و مساول اول

يَسْؤُكُمْ فَاخْذُكُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَظِيمٍ

بگردد که بپذیرد شما عذوبت روز بزرگ

فَعَقَرُوهَا فَاصْبَحُوا نَارًا مِنْ فَاخْلَهُمْ

پس بکشید آنرا پس بباران آید پس همانان پس بکوفتند

الْعَذَابَاتِ فِي ذَلِكَ لَآيَةٌ وَمَا

عذاب بدستی که در این جحیم است و نه

كَاتِ أَكْثَرَهُمْ مُؤْمِنِينَ وَاتَّ

بسیارند بسیار اینان گوییدگان و ایمانی

بِكَلِّهِمَا الْعَزِيزُ الْيَمِينُ كَذَّبَتْ قَوْمُ

خداوند را که یمن راست است دشمنان دروغ زن داشتند

لُوطٍ إِذْ أَمْرٌ سَلِيتُ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ

لوط علیه السلام بیخامی را چون گفت مرا ایشان بیخامی

لُوطُ الْاِثْمُ قَوْتُ اِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ

لوط علیه السلام جزا نمی ترسید که من مرا شما را بیخامی

أَمِينٌ فَأَتَقُوا اللَّهَ وَاطِيعُونَ

راستکار پس بترسید خدا را و فرمان برداری

کنید

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ

وَمَا أَنَا بِمُتَّبِعٍ أَهْوَاءَ مَنْ يَبْغِي الْبِرَّ

أَجْرِكُمُ الْآخِلِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

مردمست مگر بر خداوند جهانیان

أَتَأْتُونَ الذِّكْرَ مِنَ الْعَالَمِينَ

اقرار می آید بشارت از جهانیان

وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ مِنْ

وَتَرْكِبِ آيِدِ لَحِ افريد برای شما خداوند شما از

أَزْوَاجِكُمْ يَا أَتَمُّ قَوْمٌ عَارِضُونَ قَالُوا

زنان شما بلکه شما گروهی از حد گذرانندگان گفتند

إِلَيْنَا لَمْ تَنْتَهِ يَا لَوْطُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ

آل بازمانده از این ای لوط هر آنکه باشی از پیروان او درم شکست گفتند

قَالَ إِنِّي لَعَمَلِكُمْ مِنَ الْقَائِلِينَ رَبِّ

گفت لوط که من مکار شما را از دشمن دارم که اینم ای خداوند

لَجْنِي وَأَهْلِي مَا يَحْمِلُونَ فَجَبْنَاهُ

برهان مرا واهل مرا از لجنه ميگردد پس بر جانك

وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ الْأَعْمُورَ فِي

واحد او را همه مگر داني و لذت

الْغَايِبِينَ ثُمَّ رَمَيْنَا الْأَخْرُسَ

اواز سر ماندهگان بود پس هلاك كردم ديگر آنرا

وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَادَ

و باران بركند ما بر ايشان باريدن از شدت يسيدي

مَطَرًا الْمُنَادِيَاتُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً

يا ايها الناس انزلت هاتين آيتين فاستمعوا

وَمَا كَانَتْ أَكْثَرَهُمْ مُؤْمِنِينَ

و نبودند بسياري ايشان كه ويكان

وَأَنَّكَ لَهوَ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ

و بدستني كه خداوند است

مغشاينده
كزي

كَذَّبَ أَصْحَابُ الْأَيْكَةِ الْمُرْسَلِينَ

دروغ را دانستند اهل ايكه برخامير نزل

اذْ قَالْ لَهُمْ شُعَيْبٌ اَلتَّقْوَنَ اِنَّيْ لَكُمْ

خود گفت مويشانرا شعيب جدا هي ترسيد كه ميت مر شما

رَسُولٌ آمِنٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَاطِيعُوا

چنانچه بوي اهل استگار پس شرميد خدا را و فرمان برداري

وَمَا اَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ اِنْ كُنْتُمْ

دعي خواهم از شما بزر هيچ مزدی ملك مردعت

الْاَعْلَاءُ رَبِّ الْعَالَمِينَ اَوْفُوا الْكَيْلَ

لكم بزر خداوند جهانيات تمام كنيد بهمانه

وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُخْسِرِينَ وَزِنُوا

در مياشيد از كم كنند كان بهمانه يعني كم بماند و سنجيد اي بر كشييد

بِالْقِسْطِ اَلْمُسْتَقِيمِ وَلَا تَبْخَسُوا

بتر ازوي راست دركم كم كنيد

النَّاسِ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْتَوُوا فِي الْأَرْضِ

مردمان را حقیرانند و مبالغت مکنید در زمین

مُفْسِدِينَ وَاتَّقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالْجِيلَةَ

تباہی گردان و ترسید از خدا را که بیافرید شما را و جیلوت

الْأُولَى قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ

آدمیتان را گفتند بل ای تو از جادوگران شکاری

وَمَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَإِنْ نَظُنُّكَ كَلِمَةً

و نیستی تو مگر ادبی همچون ما و گمان بنمیکردیم که کلامی

الْكَاذِبِينَ فَاسْقِطْ عَلَيْنَا كِسْفًا مِّنَ

تو از دروغ زبانی بس بفرسان بر ما تا ما را آرد یاری از

السَّمَاءِ إِنْ كُنْتَ هِيَ الصَّادِقِينَ قَالَ فِي

آسمان اگر هستی از راست گویان گفت خدای

أَعْلَمُ مَا تَعْمَلُونَ فَلْيَرْجِعْ فَاخَذَهُمْ

دانانترست بآنچه میکنند پس دروغ زن بس بفرست

عَذَابِ يَوْمِ الظُّلَّةِ إِنَّهُ كَانَ عَذَابَ

عقوبت روز مایه ابری بیامد
عقوبت روز و تشریف
عقوبت روز

يَوْمٍ عَظِيمٍ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ

روز بزرگ بدستی در این هوانی ایتی و حق
دینستند

أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهوَ الْغَنِيُّ

بیشتری ایشان گویگان و هوانی خداوند
امر از کمال

الرَّحِيمُ وَإِنَّهُ لَتَنْزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ

بخشاینده و بدستی نرسد خداوند جهانیا است

نَزَّلَهُ الرُّوحُ الْأَمِينُ عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ

نفس ستاد از جبرئیل آمین را بر دل تو که مصطفی است
نماستی

مِنَ الْمُنذِرِينَ بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ

از بیم کنندگان بزبان مازنی
بیلا

وَإِنَّهُ لَفِي زُرِّ الْأَوَّلِينَ وَأَمَّا يَكُنْ لَهُ آيَةٌ

و بدستی که در کبابها پیشینان اثر رسد
او بود
مکافا

أَنْ يَخْلُمَهُ عِلْمَاءُ بَنِي إِسْرَآءِيلَ وَلَوْ زَلَلُوا

من جمله ائمه علمان فرزندان یعقوب و از فرزندان او

عَلَى بَعْضِ الْأَعْجَمِيَّتِ فَقَرَأَهُ عَلَيْهِمْ

بر بعضی عجمین یعنی بر مردمی پس بخواند بر ایشان

وَمَا كَانُوا بِهِ مُؤْمِنِينَ كَذَلِكَ

و نه بودند و آنرا ایمان نداشتند و این چنین

سَلَكْنَاهُ فِي قُلُوبِ الْمُخْرِجِينَ

در اقلیم او را در رگها کافران

لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ حَتَّى يَرَوُا الْعَذَابَ

نمی ایمانند به آن تا ببینند عذاب

الْآلِمِ فَيَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ

آنکه بداند پس بیاید ایشانرا این عذاب و ایشان ندانند که از او

يَقُولُوا هَلْ نَحْنُ مُنْظَرُونَ أَفَعَدَّ إِلَيْنَا

می گویند آیا ما را ازادگان ایستاده عذاب

است

يَسْتَجْلُوتُ آفَاتِ أَنْ مَتَّعَهُمْ سِنِينَ

سَنَای کسل اجمه بیوفایم از بر خود دارد سالها

ثُمَّ جَاءَهُمْ مَا كَانُوا يُوعَدُونَ مَا آخِرُ

پس بیایندشان آنچه بودند و عده داد نکند سبوت

عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَمْتَنِعُونَ وَمَا أَمَلْنَا

از ایشان آنچه بودند بر خود داشتند و ملامت کردیم

مِنْ قَبْلَةِ الْإِلَهِامُ زَكَاةً ذَلِكِ

هیچ اهل دینی مرا که مرا هم کنند کار در عالم این بدی

وَمَا كُنَّا ظَالِمِينَ وَمَا تَنْزَّلَتْ بِهِ

و نبودیم ما ستم کاران و فرود نیانند ای تو احد بود

الشَّيَاطِينِ وَمَا يُبْغِي لَهُمْ وَمَا يَسْتَطِيعُونَ

و نه شاید مرا ایشانرا و نه توانند دیوات

أَنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ مُخْلِوْنَ وَلَوْ فَرَأَتْهُ

باید شنیدند که از شنیدن معزول گشته اند

اشاره و گوش داشتند

مَعَ اللَّهِ الْهَاهُنَا آخَرُ فَكُونُوا هُنَا

یا خدای خدای دیگر اگر بخوای تو باشی از

الْمَعْنَى وَأَنْتَ عَشِيرَتُكَ الْأَقْرَبِينَ

علامه کرده شدگان و بیم کن خویشاوندان نزدیکترین خود را

وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ لِتَأْتِيَكَ الْمَلَائِكَةُ

و گستران یعنی بال خود را مویس را بر روی کند ترا از

الْمُؤْمِنِينَ فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ الْحَبِ

گویندگان پس اگر ای فرمانی کنند ترا پس بگو که من

يَرَكِبُ هُمَا تَعْمَلُونَ وَتَهْكُلُ عَلَى

بیرادم و ازین می کنند و تو کل کن بر خداوند

الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ الْمَلِكِ يَوْمَ الْحِشْمِ

از مجید و بخشنده ملک می بیند ترا انگاه که در

تَقُومُ وَتَقْلِبُ فِي السَّاجِدِينَ

تو ایستاده و بر کنشی و در میان باران ساجد

إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ هَذَا أَنْبِيَاكُمْ عَلَيْهِ

که او سناوست شنوا دانا هست که خبری بر

مَنْ تَتَرَكُ الشَّيَاطِينَ تَتَرَكُ عَلَى كُلِّ

کدام کس که فرودانید دیوان فرودانید بر

أَقَالَ أَتَيْتُمْ يَلْقَوْنَ السَّمْعَ وَالْأَنفَ

ساری دروغ بده کاری و می کنند بر بینی و چشم ایشان

كَازَبُونَ وَالشَّعْرَ آتَيْتُمْ بِهَا

دروغ گویان اند و شاعرات متابعتی شاعرات گویان

أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ

آری بین ای محمد که ایشان در هر وادی می گمزن و گمرازش

وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ إِلَّا أَكْثَرُ

وایکات میگویند آنچه نمی کنند مگر اکثر

أَمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا

بگویند و بکردند نیکبها و یاد کردند

خداوند بسیار و انصاف متعالی از پس

بسم الله و زود باشد بدانکه انانک ستم در دنیا

کدام بازگشتن جای بازگردید

بسم الله الرحمن الرحيم

عَلَّمَ بِالْحَقِّ آيَاتِ قُرْآنٍ وَصَحَابٍ

ایضا بقول: - حشمت ایضاً - مکر و کل ترا - انانیت

يَعْمَلُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ

وَأَنفُسَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ

أُولَئِكَ يَكُونُ لَهُمْ جَنَّاتُ

الْأُفُقِ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ

أَنفُسَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

لَهُمْ أَغْمَالُهُمْ هُمْ يَخْمَدُونَ

أُولَئِكَ يَكُونُ لَهُمْ جَنَّاتُ

الْأُفُقِ لَهُمْ سُرُورٌ

أَنفُسَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

فِي الْآخِرَةِ هُمْ الْآخِرُونَ

وَأَنفُسَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

وَأَنفُسَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

وَأَنفُسَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

عَلِيمٌ إِذْ قَالَ مُوسَىٰ لَأَهْلِهِ إِنِّي آنَسْتُ نَارًا

دانا چو گفت موسی مرا اطلاع ده که من بدیدم

سَاتِيكُمْ مِنْهَا خَبِرًا وَآتَيْكُمْ مِنْهَا بَشَرًا

روایتی از آنست خبری یا پیام

قَبِيلَكُمْ تَصْطَلُونَ فَلَمَّا جَاءَهَا

آنست تا که شما بخیزید بر سر دوت آنست که در میان موسی

نُورٍ أَنْبُورٌ كُنْتُمْ فِي النَّارِ وَمَنْ

نور که در میان شما بود که در میان موسی

حَوْلَهَا وَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

که در میان شما بود که در میان موسی

يَا مُوسَىٰ إِنَّهُ أَنَا اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

ای موسی بدین سخن من خداست

وَالْوَعْدُ فَلَمَّا رَأَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا

در میکان عصا خور را پس چون بدید آنرا می جنبید

جَانِّ قَلْبٍ مُّذِرٍ أَوَّلَ يَعْقِبُ يَأْمُرُ

ماری فرموده است و نه بازگشت مژده که است
مهری بفرموده است و نه بازگشت مژده که است

لَا خُفَّ يَئِيْلُ لَا خُفَّ يَئِيْلُ لَا خُفَّ يَئِيْلُ

مترس که من ترسند نزدیکی من بیغایبان خدایم

الْأَمْرُ ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حَسُنَا بَعْدَ سَوْءٍ

مگر کسی ظلم کرد بعد از آنکه بد کردیم پس خوب شد

فَإِنِّي غَفُورٌ رَّحِيمٌ وَأَدْخِلْ بِلَدِي

پس من آمرزنده بخشنایند در دربار خود خودم

جَنَّةٍ تَخْرُجُ بَيْنَ صَاوِنٍ غَيْرِ سَوْءٍ

جنت خود بیرون این سپید بی شیخ بدیع

تَسْعَ آيَاتٍ إِلَى فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِ إِنَّهُمْ

تسع نه آیات سوی فرعون و گروه او که ایشان

كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ فَلَمَّا جَاءَهُمْ

بودند گروهی تنه کلمات بس چون ادا ایشانرا

آيَاتِنَا مُبَصَّرَةً قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ

فَتَنَّا لَهُمَا بِمَا كُنْتَ كَفْتَنَ اِيْت جادوي بيد

وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ

وَمَنْكَرُكُنَّ بِمَا وَتَبَّ كَانُ بَدَا اَنْ تَنْهَاهَا اِيْتَان

ظُلُمًا وَعَلَا قَانظَرَ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ

الْمُفْسِدِينَ وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ

عِلْمًا وَقَالَا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي

فَضَّلَنَا عَلَى كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ

وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ وَقَالَ يَا أَيُّهَا

دَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَخُذْ

الْحُكْمَ بِقَوْلِ رَّبِّكَ وَوَرِّثْ دَاوُدَ

وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ وَقَالَ يَا أَيُّهَا

دَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَخُذْ

الْحُكْمَ بِقَوْلِ رَّبِّكَ وَوَرِّثْ دَاوُدَ

وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ وَقَالَ يَا أَيُّهَا

دَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَخُذْ

الْحُكْمَ بِقَوْلِ رَّبِّكَ وَوَرِّثْ دَاوُدَ

ع

الناس

الناس

مردمان امیر خسته شایم زبات مرغان و شایم

از هر کس بمعنی هر که به معنی این مراد فضل

و کرد کرد شد برایه میلمات اشک داد

والاموات ومرتقات من اهل بيتك يا ابا عبد الله

جہاں ہوا کی آواز
جوت بر صیقل بر وادی

مورجیہ ہے مورچگان درویشی مخاںیاں الخور

ما مشرق شمال سلیمان و اشک و ایوان

لَا يَشْعُرُونَ فَنَبِّئْهُمْ صَاحِبَ كَأَمِّنَ قَوْلُهَا

بَلَى نَحْنُ أَفْقَرُ لَيْسَ قِسْمُ كَرَمِ بَلَاءٍ وَلَا خَيْرُ دَارٍ إِلَّا الْغَايِبُ

وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ

وَقُلْتُ أَيْضًا وَارْتَدَّ قَوْلُكَ دَعَاكَ كَمَا شَكَرْتُمْ نِعْمَتَكَ

الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعِيَا وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ

أَنْكَ حَسَنَتُ فَهَلَاكَ مِنْ دَرٍ مَلَأَ دَوْلَتُكَ وَكَهْ بَلَّغْتُ

صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي

كَرَامَتِكَ لَا خَيْرَ دَارٍ إِلَّا الْغَايِبُ وَدَرِ الْمَوْتِ بِرَحْمَتِ خُودِ الْوَلَدِ

عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ

بَلَى كَأَن يَخُودَ نَحْنُ كَأَن يَخُودَ الْوَلَدِ وَنَحْنُ كَأَن يَخُودَ الْوَلَدِ

مَالًا أَرَى الْهَدْدَ أَمْ كَانَ مِنَ الْغَائِبِينَ

جَمْعُ مَا كُنْ مِنْ بَيْنِ بَيْنِ الْوَلَدِ الْوَلَدِ الْوَلَدِ الْوَلَدِ

لَا عُدَّةَ عَدَا بِأَشَدِّكَ أَوْلَا نَحْنُ أَوْلَا نَحْنُ

تَبَيَّنَ

هَذَا مِنْ غَلَابِ الْوَلَدِ حَسَنَتُ الْوَلَدِ دَعَاكَ الْوَلَدِ الْوَلَدِ

بَلَاءٍ

لَطَّانُ مُبِينٌ فَمَكَتَ غَيْبَ

بَعِيدٍ فَقَالَ أَحْضَتْ بَهَامُ خُطْبَ بِهِ

وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَابِ بِنَا يُعْقِبُ أَنْزِلْ وَجَدْتُ

أَمْرًا تَمْلِكُهُمْ وَأُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ

وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ وَجَدْتُهَا وَقُوتَهَا

يَسْجُدُونَ لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللَّهِ

وَزَيَّتْ لَهُ السَّيِّطَانُ أَعْمَالَهُمْ فَصَلَّهُمْ

عَبِ السَّيْلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ إِلَّا يَسْأَلُوا

سید

از راه راست برسانند به اندیشه یافته کف با

اللَّهُ الَّذِي يُخْرِجُ الْغَبَّ عَلَى السَّمَوَاتِ

مورخانی که میگوید تمامها را که در آسمانها

وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ

و میبیند و میداند آنچه پنهان دارید و آنچه آشکار

اللَّهُ كَالْأَهْوَرِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ

خداوند که در عظمی است و در دانایی و در دانایی

قَالَ شَظْرُ أَصْدَقْتَ أَمْ كُنْتَ مِنْ

گفت شظیر راست میگوئی یا هیهی

الْكَاذِبِينَ إِذْ هَبْ بِكِتَابِهِ

دروغ زبانت ببرد این کتاب حق است

قَالَ لَهُ الْيَهُودُ ثُمَّ تَوَلَّاهُمْ فَأَنْظِرْ

و میگویند ای یهودی پس بگو از ایشان پس بگو

ما

مَاذَا تَرْجِعُونَ قَالَتْ يَا أَيُّهَا

تاجیه باز کردند گفت ملکی از بزرگات

اُمْلُوا نَبِيَّ الْقِيَامَةِ كِتَابَ كِسْفِهِ

آدمه من بدستگیر افکنده شد سوری من نامه کتابی بود تحریر کرد

بِهِمْ سَلِمَتْ وَأَنَّهُ بِمِثْرِ

بدستگیری از سلیمان است؟ سلام نداده از آنجا عشاینه

الْأَثْلُوَاعِ وَأَتُوْنِي مُسْلِمِينَ قَالَتْ

بروین کیونامند من دریا را سلیمان شد گفت

يَا أَيُّهَا الْمَلَأَ أَفْئُونِي فِي أَمْرِي

ای سران سپاه جواب دهید مرا در کار من

مَا كُنْتُ قَاطِعَةً أَمْرًا حَيْثُ تَشْهَدُ

نه بودم امر هرگز برنمیگذاشتم کاری تا حاضر بودم شما

قَالُوا خُذْ أَوْلَاقُوهَ وَأُولَآئِ

گفتند ما خداوندات نبوییم و اولاد او

فَتَأْتِيكَ وَالْأَمْرُ إِلَيْكَ فَانْظُرْ

مَاذَا تَأْمُرُ بِتِ قَالَتْ إِنِّي أَظْلُوكِ

إِذَا دَخَلُوا أَقْبَىٰ أَفْسَدُوهَا وَجِ

أَعَزَّةَ أَهْلِهَا أَزَلَّةً وَكَذَلِكَ يَفْعَلُونَ

وَإِذْ يُرْسِلُ إِلَيْهِمْ هَاجَةً فَخَاطَبَهُ

بِهِمْ يُرْجِعُ الْإِنْسَانُ مِرْسَلُونِ فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَانُ

قَالَ أَتُمْنَنُونَ بَمَا لَكُمْ آتَانِي اللَّهُ

كَلِمَاتٍ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ وَنُورٌ

وَأَنذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظَّى

خَيْرٌ مِّمَّا آتَاكُمْ بَلْ أَنتُمْ كَهَكِيمَةٌ تَشْرَحُونَ

اُدْخِلْهُمُ الْيَوْمَ فَمَا أَتَيْنَهُمْ بِجُنُودٍ أَلْقَاهُمْ

بِهَا وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِّنْهَا آذَنَةً وَهُمْ

صَاعِدُونَ قَالِ يَا أَيُّهَا الْمَلَأَ الْأَيْمَنُ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُلْ يَا أَيُّهَا الْمُسْلِمُونَ

قَالَ عَفَرْتُ مِمَّا أَحْبَبْتُ إِنَّا آتَيْنَاهُ قَبْلَ

أَن تَقُومَ مِنْ مَّقَامِكُمْ وَلَئِنْ عَلَيْنَا لَقُوءٌ

بِأُحْصَىٰ وَمُظْلَمٌ بِأُحْصَىٰ وَمُظْلَمٌ بِأُحْصَىٰ وَمُظْلَمٌ بِأُحْصَىٰ

آمیت قال الذی عنده علم من الكتاب

وامین برکتی گفت آنک نزد او دانستی از کتاب و دان

انا آیتک به قیلان یزیدک الیک

که من بیارم تو این تخت را و من آنکه جام بر ختم زنی گفت و

طرق فلما رآه مستقرا عنده قال

یا حی الیوم زبیدی است که من در سلیمان است و خود گفت

هذا من فضلک لی لیسئلونی و اشکرکم

این از فضل خود من است تا بیدار کند و بپایان تا شکر کنم

اکفر و من شکر فاشکر لیسئلونی

تا سباج کنم و هر که شکر کند بر من شکر کند من شکر کنم

و من کفر فان رجب غیری کرم قال

و هر که تا سباج کند و هر که کفر کند من رجب کنم گفت سلیمان

نکر و الحاحر شهما نظرا تحت کب

تا شکر کند و هر که شکر کند تا بیدار کنیم که راه ای بیعتی بداند

اسم تکریم

أَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ لَا يَخْذُرُونَ

فَلَمَّا جَاءَتْ قِيلَ أَهَذَا عَرْشُكَ قَالَتْ

بِسُجُوتِ بِيَامُ الْقَيْسِ كَفَقَدُوا ابْنَهُ

كَأَنَّهُ هُوَ وَأَفْتِنَا الْعَالَمَ مِنْ قَبْلِهَا

خَانِيسِي كَرِي وَبِهِ وَدَادَن مَارَا عِلْم وَحُكْمَتِ وَبَنِي ابْنِ الْقَيْسِ

وَكُنَّا مُسْلِمِينَ وَصَدَّاهَا مَا كَانَتْ

وَبُودِمْ مَا عِلْمَانَانِ وَارْدَانِشِي الرَّجِ بُودِ كَمِ

تَعْبَلُ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنَّهَا كَانَتْ

مِنْ قَوْمٍ كَافِرِينَ

قِيلَ لَهَا ادْخُلِي

از كَرُونِ نَاكِرِي كَانِ كَفَقَدُوا ابْنَهُ

الصَّحْ فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً

دَرِيَتِ كُوشَكِ بِسُجُوتِ بِيَدَاوِلَا كَانِ بَرَزَكِ ابْنِ حَسْبَارَانِ

رَكِبَتْ شَفَتْ عَنْ سَاقَيْهَا قَالَتْ إِنَّهُ صَحْ

وَعَدَاوِلَا كَرُونِ از هَر دَوِلَا بَرَزَكِ ابْنِ حَسْبَارَانِ

مَهْرَدَمِنْ قَوَارِيرٍ قَالَتْ بَلَّغْنِي

نعم و ستون از آئینه در ملک املام گفت ای بار خدایم که من

ظَلَمْتُ نَفْسِي وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ

هم گفتم بهر سبب بر تو خود را گزین نهادت مگر با سلیمان

لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَى

میکرد ای که بر در درگاه جهانیان است و بار حق که بفرستادم

مُؤَدِّي آخَاهُمْ صَالِحًا أَنْ اعْبُدُوا

شماره ای برادر ایشان صالح را که

اللَّهِ فَإِذَا هُمْ فِي نِقَازٍ يَخْتَصِمُونَ

خدایا ای پادشاه ایشان در کوفه شکست خورده و فرستاده

قَالَ يَا قَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ

گفت ای قلمرو من چرا عجل میکنید به بدی

وَالْأَحْسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَعْجِلُونَ

و ای نیکوترین چرا عجل میکنید

دل امرش نخواهید

اللَّهُ لَعَلَّكُمْ تَرْحَمُونَ قَالُوا الطَّيِّبَاتُ

از خدای تا باشد که شما رحمت کنید اینها را

يَا قَوْمِ مَنْ مَعَكُمْ قَالُوا طَائِفَةٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ

ما گفتیم

يَا أَنْتُمْ قَوْمٌ تَفْتَنُونَ وَكَانَ فِي

بنو وه اهل یانوانداز گفتند صلا اخوت شما از نزد خدا است
ما گفتیم

أُمِّيَّةٌ تَشْعُرُ رَهْطٌ يُفْسِدُونَ

شما که
ن
ن
شما می فاسد میکنید

فِي الْأَرْضِ وَلَا يَصِلُونَ قَالُوا اتَّقُوا

الله زمین و صلا حینت نداشتند گفتند ما سوگند

بِاللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَ

نخراجه که شی خون کنیم اهل او را بکشیم و بس

لَهُمْ أَهْلًا شَهِدْنَا أَهْلًا أَهْلًا وَأَنَا

ما
برضای
هر این شی خون صالح را نه بودیم ما شهادت اهل او را که ما

لَصَادِقُوتٌ مَمْلُوكٌ وَأَمْلُوكٌ مَمْلُوكٌ

هراينه راست گويانم و سكاكش كردن سكاكيت و مكر كردن

مَمْلُوكٌ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ قَانِظٌ

مكر كردني و ايشان نبي دانستند بس نيك

كَيْفَ كَانَتْ عَاقِبَةُ مَلِكِهِمْ أَنَاذِمٌ

چگونه بود سر انجام كار مكر ايشان كه ما هراكل

هُمْ وَقَوْمُهُمْ أَجْمَعِينَ فَبَلَاكُمُ يَوْمَهُم

ايشان را و گروه ايشان را همه بس آن خاها و ايشان چاهها

خَاوِيَةً مَّا ظَلَمُوا إِنْ فِي ذِكْرِكُمُ الْآيَةِ

خالي مي بينند بديح ستم كردن بلا سقوله در آن محض است

أَقَوْمٌ لَيَعْلَمُونَ قَانِظِينَ الَّذِينَ آمَنُوا

مكر مي كنند بلا نيك و پرهائيندم انانرا كه بگويند

وَكَانُوا يَتَّقُونَ وَأَوْطَا إِذْ قَالَ

و بودند پرهيزكاران و ايدكن لوط را چون گفت

لَقَوْمٍ مَّاتَانُوتِ الْفَاحِشَةِ وَأَنْتُمْ تَبْصُرُونَ
مردم خود را بیایید شما فاحشه را یعنی کار بد را و شما می بینید

أَيُّكُمْ لَتَانُوتِ الْجَالِ شَهْوَةً مَرْدُونَ
باشماید هر اینه می آید شما مردان را بهشت از جنس

النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ
زنان بلك شما نادانان

فَمَا كُنْتُمْ جَوَابَ قَوْمٍ إِلَّا أَنْ قَالُوا
بس نبود پاسخ گروه او مگر آنک گفتند

أَنْتُمْ رَجَوْنَا الْقُطُوفَ مِنْ قَيْتِكُمْ أَنْتُمْ
میرودن کنید لوط را و لوط را از ده خوش که ایشان

أَنْتُمْ تَنْتَظِرُونَ فَأَبَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ
مردمان اند که بایک کنید بسن برهائیدم و اهل او را

الْأَفْئِدَةِ فَلَمْ تَهَامِزِ الْغَائِبِينَ
مکر زت او را تشدد مکره بونم که او را

مکر زت او را تشدد مکره بونم که او را

وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ

بر ایشان باران شکسیدست باران

الْمَذْكُورَاتِ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ

نیم کرده شدگان بگوئی محمد سپاس مر خدا را و سلام و ایمنی

عَلَى عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَى

بر بندگانش آنانی که برگزیده خدا را باشند

اللَّهُ خَيْرٌ أَمَّا يُشْرِكُونَ

بگوای محمد بهتر است یا آنچه شما انباشته آید

وَهُوَ كَذَّابٌ كَلَامُ مُحَمَّدٍ وَوَقَالَ جَمَادُ بْنُ سَوْفٍ

مَعَالِهَا يَرِيدُ بِأَسْنَنِ حَرْفٍ كَرِهَ لَهُ لَمْ يَدْرِكْ بِرَحْمَتِهِ
مَرُورُ كَارِ الضَّعْفِ عِبَادَتُهُ مَلَكُوتُ حَمْدِهِ كَرِيمٌ
الْمُحَمَّدُ مِنَ الْخَيْرِ الْعَالَمِ مَنُورُ الْبَيْتِ مَصُونُ الْكَلِمِ قُصْرُ الْمَقَامِ